

Haandspaalæggelse og Strygning. Jeg skal nu aldeles ikke indlade mig paa at bedømme, hvorvidt der er Noget, som kan kaldes Livskraft, Od, eller hvad det nu kaldes. Jeg skal aldeles ikke indlade mig paa at sige Noget om, hvorvidt denne Livskraft kan overføres fra det ene Menneſte til det andet; det tror jeg er meget vanskeligt at have nogenſomhelſt Mening om. Man kan ikke rent ud benegte den, men paa den anden Side er det dog under alle Omſtændigheder en Kraft, som Videnſtaben ikke har fundet nogen Lov for. Men jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at naar der nu er Menneſter, som tro, at de kunne helbredes paa denne Maade, ſaa er det muligt, ſelv om Haandspaalæggelse og Strygning i og for ſig ikke have den allerſiørneſte Betydning, hverken gjøre fra eller til, at den for de Vedkommende, ſom helbrede paa den Maade, og vedkommende Patient, ſom bliver helbredet paa den Maade, har Betydning; de tro, at Helbredelsen ikke kan virke uden Anvendelse af dette Middel. Naar der ſaa ikke bliver anvendt andre Midler end ſaadanne, om hvilke Juſtitsminiſteren ſelv ſiger, at de hverken kunne virke til den ene eller til den anden Side, ſaa forekommer det mig virkelig at være lidt underligt at forbyde den Slags Helbredelser. Et andet Moment, mener jeg, maatte komme i Betragtning, naar vi ſkulle Lovgive paa diſſe Omraader, og det er det, at der er Menneſter, ſom have en vis indgroet Miſtillid til autoriserede Læger; ligesom der er Menneſter, der have en vis Miſtillid til autoriserede Præſter, ſaadan er der Menneſter, der have en indgroet Miſtillid til autoriserede Læger. Jeg billiger ikke denne Miſtillid, hverken paa det ene eller det andet Omraade, men da der vitterlig er ſaadanne Menneſter, og det ikke alene uoplyſte, thi jeg kjenner høit oplyſte Menneſter, ſom have den, ſynes jeg dog nok, at det er lovlig ſtrængt at ſige til diſſe Menneſter, at de ſlet ikke maa blive helbredede paa den omtalte Maade. Jeg mener alſaa, at man ganſte viſt ikke ſkal give fuldſtændig frie Hænder med Henſyn til Kvalſalveriet, men jeg mener ogsaa, at der i det foreliggende Lovforſlag, i Særdeleſhed naar det ſaar nogle enkelte Undringer, aldeles ikke vil blive nogen Tale om det, ligesom jeg heller ikke kan ſe, at der vil være nogen Fare for, ſom min ærede Nabo fra Svendborg Amts 6te Valgkreds, at „Artana“ derved vilde ſaae ſtørre Udbredelse. Thi der er ikke det Mindſte i Veien for, at man meget godt kan tage Forholdsregler mod „Artana“, naagtet man giver en begrændſet Tilladelse for ikke autoriserede Menneſter til Helbredelse.

Jeg vil nu slutte med at gjøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem for Njøbenhavnſ 1ſte Valgkreds (C. J. Larsen). Jeg tror ikke, at han ret har forſtaet Vignelsen om den barmhertige Samaritan, naar han ſiger, at den barmhertige Samaritan kun var Sygepleier. Nei, den barmhertige Samaritan var forſt Læge, og ſaa overlod han Patienten til Sygepleieren, nemlig til Bærten i Herberget. Men det er aabenbart, at forſt optraadte han ſom Læge, idet han han god Dlie i hans Saar, men ganſte afſiet herfra, forſtaar jeg ikke rigtig, hvorledes det ærede Medlem for Njøbenhavnſ 1ſte Valgkreds efter det Standpunkt han, efter hvad jeg veed, indtager overfor Bibelen, egentlig kan have Noget mod denne Lov, og at han under alle Omſtændigheder ikke gjorde opmærksom paa, at det, ſom havde givet Anledning til Loven, havde han ikke Noget imod. Thi det, ſom har givet Anledning til Lovforſlaget, er netop diſſe Helbredelser ved Haandspaalæggelse, der ere foretagne af en beſjendt Mand her i Njøbenhavn, hvis Navn vi Alle kjende — jeg veed ikke, om det er parlamentariſt at nævne det, ſkjøndt der er for Reſten nævnt Navne her. De Helbredelser, han har foretaget, ere umegtelig forbausende. Nu er det jo vitterligt, at det er Noget, ſom er gjenemgaaende i Bibelen, at der der helbredes ved Haandspaalæggelse. Hvordan det vilde gaa den barmhertige Samaritan efter den nugældende Lovgivning, ſkal jeg ikke kunne ſige, det kan være noget mere tvivlſomt, men ſaa meget er ſikkert, at efter den nuværende Kvalſalverlovgivning havde Jeſus af Nazareth maattet tilbringe hele ſit Liv i Fængſel, thi han helbredede udtrykkelig ved Haandspaalæggelse, og han gjorde det ikke alene ſelv, men han ſiger udtrykkelig til ſine Diſciple: I ſkulle lægge Hænderne paa de Syge, og ſaa ſkulle de blive helbredede. Alſaa, hvad man nu end vil mene om det — og jeg for mit Vedkommende er fuldſtændig overbevist om, at han foretog alle diſſe Helbredelser ved Haandspaalæggelse, er det i og for ſig ret forklarligt, han foretog dem, fordi han ſelv troede paa at kunne gjøre det, og fordi Patienterne ligeledes troede paa, at han kunde gjøre det — er hans Mening ganſte aabenbart den, at noget Vignende ſkal kunne finde Sted altid. Jeg vil paa dette Punkt kun gjøre opmærksom paa en mærkværdig Modſigelse i vor Statsſtyrelſe. Ærede Medlemmer ville mindes, at for 2 Aar ſiden var der her i Thinget en Foreſpørgſel i Anledning af, at en Præſt ikke kunde ſaae Beſtiffelse ſom Valgmenighedspræſt indenfor Folkekirken, og Grunden til, at han ikke kunde ſaae denne